

Men for at kunne sælde en Dom herom, er det nødvendigt at see, hvorvidt Statskassen i dette Aar vilde kunne undvære den Sum, som dertil vilde medgaae. For at kunne afgjøre dette Spørgsmaal, maa vi eftersee, hvorledes Finantsøverstgten vil stille sig efter de Arbejder, vi nu have foretaget ved Finantsloven i dets Heelhed, og de Forslag, vi have indstillet til Rigsdagen. Og det viser sig da for det Første, at vi ville blive nødsagede til at foreslaae Rigsdagen, foreløbig ikke at bifalde endnu en anden Stat, som ogsaa er foreslaaet, idet der nemlig i Finantsloven er opført forslagsviis en Forhøielse af Veiskatten til $1\frac{1}{2}$ Gang dens egentlige Beløb. Det er efter vor Mening fornødvigt, i Finantsloven at foreslaae en Skatteforhøielse, som ikke er hjem let i de bestaaende Love. Da nu Forordningen af 29de Septbr. 1841 udtryffeligt fastsætter, at Veiskatten ikke maa overstige 2 Mk. pr. Tonde Alger og Engs-Hartkorn og 1 Mk. pr. Tonde Skovs og Molleskylbs-Hartkorn, saa er det efter Udvalgets Overbeviisning ikke rigtigt, at man i Finantsloven fremsætter et Forslag til at forhøie denne Skat til $1\frac{1}{2}$ Gang dens egentlige Beløb. Der maa, naar noget Saa- dant skal vedtages, fremlægges et særegt Forslag desangaaende. Herved vilde altsaa Indtagterne være formindskede med 60,000 Rbd., og vi have altsaa allerede her 150,000 Rbd. mindre. Paa den anden Side ville De finde i Udgiftsbilaget, at Udvalget har fundet sig foranlediget til dels at forhøie nogle mindre Summer, blandt Andet for Marineministeriets Vedkommende en Udgiftspost med 16,000 Rbd. efter Begjæring af Marineministeren, — men dernæst og fornemmelig, at den sidste Indstilling, som er gjort af Udvalget, er en, hvorved Statens contante Udgifter i det løbende Aar vilde stige med 140,000 Rbd. Dette i Forbindelse med de andre mindre Forhøielser og Afslag i andre Skatter, som det her vilde blive for vidtløftigt at opregne, udgjør en Sum af over 300,000 Rbd., hvortil der maa gjøres Udvei. Endelig maa det bemærkes, at, saaledes som Finantsudkastet er forelagt, er det forelagt med et Deficit af 800,000 Rbd., som fremtræder saaledes, at Kassebeholdningen ved Aarets Begyndelse skulde være 1,800,000 Rbd. og ved

Aarets Ende kun 1,000,000. Dette maa ligeledes ansees for at være lidet ønskeligt, idet i en i finantsiel Henseende vel ordnet Stat Budgettet altid bør være affattet saaledes, at Indtagterne idetmindste ere ligesaa store som Udgifterne. Desuden vilde det vistnok være urigtigt at gjøre Regning paa ved Finantsaarets Slutning kun at have 1 Million i Kassen, da dette under vore nærværende Forhold maa ansees for at være aldeles utilstrækkeligt. Saaledes seer man altsaa, at Udvalget maatte gjøre sig Rede for, hvorledes det skulde tilvejebringe en Sum af mellem 11 og 1200,000 Rbd. Det er dette, vi have stræbt at bevirke; og dersom vi turde haabe, at Folkethinget vilde bifalde i det Væsentlige de Indstillinger, som ere gjorte ved Finantsloven, vilde Følgen deraf blive, at, naar vi kun regne Krigsskatten til 4 Millioner, istedetfor, som den er foreslaaet, til 4,200,000 Rbd., det vil stige naar vi regne, at ved Udstedelsen af Creditbeviser vilde der indvindes 4 Millioner uden Hensyn til den Skat, som skal tjene til at dække disse Creditbeviser, — saa vil Følgen deraf blive, at vi selv uden at udskrive nogen Rigsdagskat, og uden at udskrive nogen Forhøielse af Veiskatten, ville have et Overskud af omtrent 100,000 Rbd. Herved vil altsaa, uden at disse Skatter blive udfrevne, en passende Balance være tilvejebragt. Herved maa imidlertid bemærkes, at en af de Resourcer, vi foreslaae benyttet for at bringe denne Vallance tilveie, er den, at vi have foreslaaet at nægte Finantsministeren den forlangte Sum af 800,000 Rbd., og, skøndt Udvalget troer, at dette i finantsiel Henseende er rigtigt, maa det dog indrømme, at der maa kunne gives saadanne tilfældige Udgifter i Aarets Løb, som man maa være betænkt paa at have en Sum tilovers til at dække, og dertil vil naturligviis en Sum af 100,000 Rbd. neppe kunne være tilstrækkelig. Dersom altsaa saadanne Udgifter indløbe (f. Ex. Erstatningen til Jyderne), hvilke Hjælpekilder skal da Finantsministeren tye til, for ikke at være i Forlegenhed? Hertil svares for det Første, at der er adskillige Indtagter, som kunde komme Statskassen tilgode i det løbende Aar, f. Ex. efter den Lov, som er fremlagt, men endnu ikke vedtagen, om Gageforbud til Embedsmænd.